

Άγιος Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

3 Φεβρουαρίου 2019

(ΤΑΛΑΝΤΩΝ)

(Ματθ. κε΄ 14 - 30)

(Β΄ Κορ. στ΄ 1 - 10)

Τα χαρίσματα στὴ ζωὴ μας

*«Επί ολίγα ἡς πιστός,
επί πολλῶν σε καταστήσω»*

Μεστή πνευματικῶν μηνυμάτων και νοημάτων είναι η ευαγγελική περικοπή που παραπέμπει στην παραβολή των ταλάντων. Έρχεται ακριβῶς να θυμίσει στον άνθρωπο ὅτι ο Θεός προσφέρει σε ὅλους χαρίσματα. Το ζητούμενο σ' αυτή την περίπτωση δεν είναι πόσο και τι παίρνει ο καθένας από μας, αλλά πῶς αυτά που μάς δίνονται τα αξιοποιούμε στη ζωή μας. Βέβαια, οι εικόνες που εναλλάσσονται στη συγκεκριμένη παραβολική διήγηση δεν έχουν να κάνουν μόνο με τη διαχείριση υλικῶν αγαθῶν. Η προβολή του αρχαίου νομίσματος, του ταλάντου, με παραβολικό τρόπο, δεν περιορίζει τα μηνύματά της αλλά αντίθετα τα διευρύνει γιατί αναδεικνύεται τη βαθύτερη πνευματική διάστασή τους.

Τα τάλαντα

Πληροφοριακά ν' αναφέρουμε ὅτι τα τάλαντα για τα οποία γίνεται λόγος στη διήγηση αποτελούσαν τότε νόμισμα πολλῶν λαῶν και η αξία τους κυμαινόταν ανάλογα με το αν ήταν χρυσά, αργυρά ή χάλκινα. Βέβαια, τον Χριστό δεν απασχολούσαν στη συγκεκριμένη περίπτωση τα χρήμα και γενικά τα υλικά αγαθά, αποκομμένα από τις βαθύτερες καταβολές του ανθρώπου. Αυτό φαίνεται, εξάλλου, και από τη διακήρυξή του ὅτι «η βασιλεία η ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου».

Ο Χριστός δίνει πλούσια τα αγαθά του στον άνθρωπο. Τον κοσμεί με χίλιες δυο δεξιότητες και ικανότητες, προπάντων ὅμως το στολίζει με πνευματικά χαρίσματα και του παρέχει ανώτερες δωρεές. Το ὅτι τα τάλαντα που προσφέρει η αγάπη του Θεού ποικίλουν από πρόσωπο σε πρόσωπο, δίνει μια ἄλλη δυναμική στη δυνατότητα αξιοποίησής τους. Αυτό δείχνει ὅτι οι ἄνθρωποι θα πρέπει να

Α
Γ
Ι
Ο
Σ

Δ
Η
Μ
Η
Τ
Ρ
Ι
Ο
Σ

9
3,
3

F
M

S
T
E
R
E
O

βρίσκονται σε κοινωνία μεταξύ τους, αφού προηγουμένως βέβαια κοινωνούν με τον Θεό. Ακριβώς, η αξιοποίηση των ταλάντων που προσφέρονται στον καθένα, βοηθά να εξέλθει ο άνθρωπος από τον εαυτό του για να συναντήσει όλους τους άλλους που είναι γύρω του. Η αξιοποίηση των ταλάντων συνεπάγεται απαλλαγή από οποιοσδήποτε εγωιστικές διαθέσεις και διασφάλιση της δυνατότητας για μια δημιουργική πορεία του ανθρώπου προς την τελειώσή του. Σ' αυτή την πορεία δεν βαδίζει μόνος, αλλά είναι ενταγμένος στο Σώμα του Χριστού, δηλαδή της Εκκλησίας που αποκαλύπτεται στη βαθύτερη διάστασή της ως κοινωνία προσώπων.

Η πρόκλησή της

Η παραβολή των ταλάντων, η τόσο όμορφη διήγηση που προβάλλει ενώπιόν μας το Ευαγγέλιο, δίνει κατευθύνσεις στον άνθρωπο, οι οποίες λόγω του γνήσιου πνευματικού χαρακτήρα τους, θα έβγαζαν από πολλά αδιέξοδα που βιώνει σήμερα ο κόσμος και τα οποία έχουν να κάνουν με τον εφιάλτη που ονομάζεται οικονομική κρίση. Και η οποία στο βάθος της αποκαλύπτει μια άλλης μορφής χρεοκοπία, ηθική και πνευματική. Αν ως κοινωνία προσώπων αξιοποιούσαμε όλοι τα τάλαντα που προσφέρει αφειδώλευτα η αγάπη του Θεού, όχι εγωιστικά, αλλά ευχαριστιακά και θυσιαστικά, τότε η ανθρωπότητα με κανένα τρόπο δεν θα βρισκόταν μπροστά από τόσο ασφυκτικά προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα. Βέβαια, στόχος της Εκκλησίας δεν είναι να λύσει τα κοινωνικά προβλήματα. Ωστόσο, ο προσανατολισμός του ανθρώπου στον ουρανό, όπως υποδεικνύει και η πατερική σοφία, δίνει ασφαλείς κατευθύνσεις για την σωστή τοποθέτηση του απέναντι και σε προβλήματα της κοινωνίας, για τα οποία φυσικά η Εκκλησία δεν αδιαφορεί.

Αγαπητοί αδελφοί, η παραβολή των ταλάντων βρίθει βαθύτερων μηνυμάτων. Κινείται σε βασικούς άξονες, οι οποίοι συνοψίζονται σε μια πρόσκληση του ανθρώπου. Να αναγνωρίσει και να αποδεχθεί την προσφερόμενη αγάπη του Θεού, να συνειδητοποιήσει ότι η ίδια η ζωή του και όλα τα χαρίσματα που κοσμούν τον εαυτό του είναι δωρεά του Θεού, να αισθανθεί την ευθύνη που φέρει για τη σωστή καλλιέργεια και αύξηση των χαρισμάτων (των ταλάντων) του και να μην επιτρέψει σ' αυτά με την κακή χρήση τους να προκαλέσουν όλες εκείνες τις δυσλειτουργίες και εμπλοκές που συνδέονται με την αμαρτία. Η ζωή του Χαραλάμπους του ιερομάρτυρος, του οποίου τη μνήμη τιμά σήμερα η Εκκλησία μας, αυτούς τους προσανατολισμούς μάς δίνει, για να ακολουθήσουμε την πιο ευλογημένη πορεία και στη δική μας ζωή.

Ἀποστολικό Ανάγνωσμα

Ἀδελφοί, συνεργούντες παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς -λέγει γάρ. "Καιρῶ δεκτῶ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρα σωτηρίας ἐβοήθησά σοι, Ἴδου νῦν "καιρὸς εὐπρόσδεκτος", ἴδου νῦν Ἡμέρα σωτηρίας" - μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐνθλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὄπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ ευφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἴδου ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες.

Εὐαγγελικό Ανάγνωσμα

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἓν, ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως. πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα· ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο. ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν ἀπελθὼν ὠρυξεν ἐν τῇ γῆ καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον. καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα λέγων· κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβὼν εἶπε· κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ! ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφώς εἶπε· κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, φοβιζὼν ὅπου οὐκ ἔσπειρας καὶ συνάγων ὄθεν οὐ διεσκόρπισας· καὶ θοβηθεὶς ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῆ· ἴδε ἔχεις τὸ σόν. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ! ἦδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα καὶ συνάγω ὄθεν οὐ διεσκόρπισα! ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζῖταις, καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα· τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ταῦτα λέγων, ἐφώνει, Ὁ ἔχων ὡτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Ο Δίκαιος Συμεών ο Θεοδόχος 3 Φεβρουαρίου

Κατοικούσε στην Ιερουσαλήμ. Ήταν δίκαιος, ευλαβής και φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα, πού του είχε φανερώσει ότι δε θα πέθαινε πριν δει το Χριστό. Η χαρμόσυνη αυτή πληροφορία τον εμπύχωνε ως τα θαυμάσια γεράματα του. Τέλος, ακριβώς σαράντα μέρες μετά τη γέννηση του Ιησού, το Πνεύμα τον πληροφόρησε ότι έπρεπε να πάει στο Ιερό. Ετοιμάστηκε, λοιπόν, με νεανική ζωηρότητα, πήγε εκεί και στάθηκε στην πόρτα, γεμάτος ευχαρίστηση και αγαλλίαση.

Μέσα στην προσδοκία αυτή, φάνηκαν να έρχονται ο Ιωσήφ με την Παρθένο, πού κρατούσε τον Ιησού. ο Συμεών, πληροφορημένος από το Πνεύμα ότι το βρέφος αυτό είναι ο Χριστός, τρέχει και παίρνει τον Ιησού στην αγκαλιά του. Τον κρατάει ευλαβικά και, αφού καλά-καλά παρατήρησε το νήπιο και δέχθηκε όλη την Ιλαρότητα της θείας μορφής του, ύψωσε το βλέμμα του επάνω και είπε ευχαριστώντας το Θεό: "Νυν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα, κατά το ρήμα σου εν ειρήνη· ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ήτοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις άποκάλυψιν εθνών και δόξαν λάου σου Ισραήλ". Τώρα, δηλαδή, πάρε την ψυχή μου Δέσποτα, σύμφωνα με το λόγο σου, ειρηνικά, διότι τα μάτια μου είδαν αυτόν πού θα φέρει τη σωτηρία πού ετοίμασες για όλους τους λαούς και θα είναι γι' αυτούς φως, πού θα αποκαλύψει τον αληθινό Θεό και θα δοξάσει το λαό σου Ισραήλ.

ANNA ή Προφήτιδα

Ήταν θυγατέρα του Φανουήλ και καταγόταν από τη φυλή του Άσήρ, ογδού γιου του Ιακώβ. Παντρεύτηκε πολύ νέα, και μετά επτά χρόνια έμεινε χήρα. Από κει και πέρα έζησε μόνη της, χωρίς να έλθει πλέον σε νέο γάμο. Παρηγοριά και ευχαρίστηση της ήταν ή προσευχή, ή νηστεία, ή ανάγνωση των Γραφών, ή φιλανθρωπία και ή συχνή παρουσία της στο Ιερό σ' όλες τις πρωινές και εσπερινές δεήσεις. Για τον τρόπο αυτό της ζωής της, το Άγιο Πνεύμα μετέδωσε στην Άννα το προφητικό χάρισμα. Αξιώθηκε μάλιστα, αν και 84 ετών τότε. να υποδεχθεί στο Ναό μαζί με τον δίκαιο Συμεών, το θείο Βρέφος. Κατά τη συνάντηση εκείνη, ή καρδιά της Άννας υπερχάρηκε και σκίρτησε. Πλησίασε, προσκύνησε το παιδί και κατόπιν, αφού ευχαρίστησε και δοξολόγησε και αυτή το Θεό, διακήρυττε ότι ήλθε ο Μεσσίας προς όλους, οι όποιοι ζούσαν περιμένοντας με ειλικρινή ευσέβεια τη λύτρωση του Ισραήλ.

Απολυτίκιον.

Τον Ύπέρθεον Λόγον σάρκα γενόμενον, ένγηκαλίω ως βρέφος εν τω Ναω του Θεού, Θεοδόχε Συμεών Πρεσβύτα ένδοξε· όθεν και Άννα ή σεπτή, άνθομολόγησίν αύτώ, προσήγαγεν ως Προφήτις- όθεν υμάς εύφημούμεν, οία Χριστού θείους θεράποντος.

